

ZDRAVÍME PÁTOU VÝROČNÍ SCHŮZI K-231

Eda Ottová
Svět o nás

Dalo by se říci, že lednový týden demonstrací v Praze pohnul svědomím světa a probudil novou solidaritu s Čechoslováky, kteří bojují za svá práva. Jsou to práva, která jsou sice obsažena v Ústavě, ale prakticky neexistují.

Co říká svět?

Svůj hlas zvedla bulharská a polská opozice protestním dopisem československé vládě.

Maďarský oficiální tisk ostře odsoudil zásah policie proti klidné a spořádané manifestaci 20.výročí sebeobětování Jana Palacha.

Srbský a francouzský Penclub protestoval proti zatčení Václava Havla.

Protestovali dánští spisovatelé.

Spisovatel Arthur Miller vyzval k protestu severoamerické kolegy- spisovatele. Jeho dopis Lidovým novinám byl v českém překladu přenášen Svobodnou Evropou. Má krásný závěr: "Svět ví, že budoucnost je v Havlově cele. A kolem ní je minulost".

Nezávislé československé kulturní středisko - New York- uspořádalo dobročinný koncert ve prospěch Ivana Jirouse (vězněného básníka a zakladatele skupiny The Plastic People of the Universe) a všech vězněných politických aktivistů v Československu. Komentář, současně s informacemi o situaci v Československu byl uveřejněn v New York Times.

Britská vláda zaslala protestní notu.

Rada svobodného Československa protestovala proti zacházení s československými občany ostrým dopisem Adamcovi. Informovala Státní oddělení ve Washingtonu.

Čs.sdružení v Kanadě organizuje 25.února demonstraci před čs. vyslanectvím v Ottawě.

V New Yorku byla demonstrace před Čs.obchodní misí.

Členům kanadského parlamentu je rozeslán dopis (vypracoval dr.Čermák) s prosbou, aby události v naší zemi byly předneseny vládě.

Československá oficiální místa ovšem reagují známým, jim vlastním způsobem: Federální shromáždění, bez předběžného souhlasu parlamentu, vydalo " zákon na posílení socialistického pořádku". Trest za účast na demonstracích, schvalování, či nabádání k nim, ať už slovně, nebo písemně, se zvyšuje až na dvojnásobek dosavadní sazby.

Komentář k tomuto není nutný.

Moje naprosto neprofesionální sbírání zpráv a zpráviček mi silně připomnělo neděle v Pardubicích. Tenkrát jsme s napětím čekaly na to, co řeknou návštěvy, co je nového. Tajně pošeptaná, či jenom naznačená zpráva ze světa byla zdrojem nadějí a předmětem úvah a dedukcí na dlouhou dobu. Často nadsazená, anebo mylná, ale pocit, že svět o nás ví a má o nás zájem, pomáhal žít. Vroucně bych si přála, aby doma měli aspoň trochu pocitu těch pardubických nedělí. A nejen pocitu, ale tentokrát jistoty, že se o Československu ví a že se nezapomíná.

Jak to bylo v Ottawě

25.únor je výročí začátku nešťastných a zlých dob pro náš národ.

Bylo tedy samozřejmé a nutné, že na tento den byla určena demonstrace před československým a sovětským vyslanectvím v Ottawě.

Akce byla zorganizována Československým sdružením v Kanadě - Milošem Suchmou z Ottawy a Alešem Březinou z Toronta.

Pro účastníky z Toronta a okolí byl vypraven zvláštní autobus. I přes krátké bloudění Ottawou, dojel včas. Československé vyslanectví je totiž umístěno mimo vládní čtvrtí a kdo zná cestu na československé vyslanectví? A tak se trochu bloudilo...

Ottawští tam již byli s naší národní vlajkou a transparenty. Na chodníku kordon policie. Auta dvou televizních společností - Ottawa City TV a CBC. Z Toronta přijela posádka Parkdale TV. Z kanadského tisku : Ottawa Citizen a Ottawa Sun - časopis spojený s Toronto Sun.

Budova vyslanectví se zdála liduprázdná, opuštěná - se zatáženými záclonami. Bylo to však jen zdání. Někoho uvnitř přece jen přemohla zvědavost a za pomalu odhrnovanou záclonou na jednom z balkonů se objevila jakási tvář. Rychle však zmizela, když se na ni zaměřila jedna z kamer. Neposlušnost by se mohla nevyplatit!

Skandovala se hesla - za propuštění Václava Havla, Ivana Jirouse, Petra Tichého a ostatních politických vězňů v Československu. Na transparentech tváře Palacha, Wonky, Zajíce a krátké, důrazné nápisy v angličtině, aby nebylo pochyb o jakou demonstraci jde.

Miloš Suchma informoval (mluvílo se většinou anglicky) demonstranty, že čsl. vyslanec byl v tomto týdnu (19.-25.února) volán třikrát na ministerstvo zahraničí, kde jeden z vyšších úředníků ministerstva ostře protestoval jménem kanadské vlády proti současným brutálním zásahům čsl.vlády proti čsl.občanům.

Ministr zahraničí Clark, který byl přítomen následné konferenci v lednu ve Vídni, připomenul dopisem čsl.vládě závazky o dodržování lidských a občanských práv, které

čsl.vláda tam podepsala.

Byla čtena závěrečná řeč Václava Havla z jeho soudu 21. února. To bylo v češtině.

Anglicky byl přečten dopis 271 čsl.občanů ze srpna 1988 "Tak dost". Ten dopis, adresovaný čsl. ministerstvu zahraničí, vnitř, vládě republiky a federálnímu shromáždění, shrnuje v krátkosti zločiny, jichž se komunistický režim dopustil od 25.února 1948. Ivan Jirous a Petr Tichý, kteří svými podpisy zaručili pravost podpisů ostatních, jsou ve vězení.

Tento dopis byl nechán v poštovní schránce vyslanectví.

Krátkce promluvil p.Kilgour z P.C. - MD z Alberta. Vyjádřil svou podporu Václavu Havlovi a sympatie s úsilím Čechosláváků vrátit demokracii své vlasti.

A pak se přejelo k sovětské ambasádě. Je to nehezka, šedivá budova - připomíná kombinaci kasáren a vězení. Pozemek je ohraničen plotem z ocelových, vysokých tyčů s hrotem na konci (prý je to jediný plot v Ottawě). Celý komplex jakoby vyjadřoval ten bezútěšný, neradostný sovětský systém.

A zase tam již čekala policie. Neměli ovšem důvod nijak zaséhnout - naopak se zdálo, že se zájmem poslouchali. Demonstrace na obou místech byla klidná a na úrovni.

Opět se provolávala hesla: Svobodu východní Evropě, Svobodu Československu, Ivane běž domů, Solidarita a další.

Demonstrace se zúčastnili i bratři Poláci, kteří přišli se svou vlajkou a svou přítomností projevíli "solidarititu" československé věci. Na sovětském vyslanectví nebylo možno nechat nic písemného - schránku nemají před plotem. Přes opětovné zvonění na domácí zvonek se nikdo neobjevil, ač "doma" byli.

Demonstrantů se sešlo asi sto. Na množství tak moc nezáleží, protože i tak byl účel splněn. Kanadský tisk i televize přinesly komentáře, zájem o Československo neuhasíná a oficiální československá a sovětská místa mají zase trochu nechtěné a nepříjemné publicity.

Vzpomínka z Leopoldova

Již ani nevím, zda to byly Vánoce v roce 54 nebo 55, ale to ani není důležité. Pracoval jsem tehdy v dílně na opravu obráběcích strojů jako elektrikář a měl jsem tam maličkého kocourka Pepíčka. Bylo mi ho líto nechat ho přes svátky samotného, inu propašoval jsem ho na Staré samovazby. Na Boží Hod ráno si pěkně po budíčku ještě hovářím v posteli, když se najednou rozrazily dveře a vtrhl Vajgl (věčně mu visel oharek cigarety z té jeho tlamy). Vpálil jsem do bačkor a cítil něco nepříjemně studeného, ale to mně již Vajgl psal k raportu. Psal i dalšího z nás, Slovák - pašeráka, ovšem odsouzeného za špionáž. Mazurek se jmenoval. Stál jsem jako na trní, protože do jedné z mých bačkor mně dobrák Pepíček nakadil.

Jak tak Vajgl píše milého Mazurka k raportu, tak ten mu nejednou říká:

" Pán velitel, nedávaj'te ma k raportu, ved' som už nemal návštevú dva roky.

To ste si mal rozmyslet' skorej" otcovsky mu odpověděl Vajgl.

" Pán velitel, napísajte tedy ešte jeden ten lístoček."

Vajgl na něho udiveně hledí a ptá se že na co.

" S tým si možt' vytret rit'."

Tak jak jsem tam stál jako na trní, rozřehal jsem se na plné kolo a řehal jsem se ještě za smíchu celé světnice, když jsem si myl nohu v lavoru. Samozřejmě že jsme s Mazurkem oba skončili v korekci.

Když jsem se po deseti dnech vrátil na světnici, čekal mne krásný vánoční dárek. Jaroslav Dvořák byl výborný karikaturista a vyhotovil pro mne obrázek " Vánoční sen Slezského Otce". Pepíček s vyvalenýma očima na bačkore a já si sladce sním.

Theodor Kukačka
Papá- Slezský Otec

Z naší korespondence

... že odepisujeme tak pozdě, ale zahajujeme vlastně nový život a tak času někdy nezbyvá. Jsme moc rádi, že se také můžeme zúčastnit hladovky a dopis na čs. vládu samozřejmě odešleme; alespoň touto formou jim můžeme napsat, co si myslíme. Ještě musíme poděkovat za zaslání časopisu. Moc se nám líbil. Jsme rádi, že se můžeme dozvědět více o osudu vás, kteří jste byli věznění v letech padesátých. Jelikož my jsme přišli na svět až dlouho po této temné době, nevíme o tom vlastně nic. Je to strašné, čeho se komunisti mohli dopouštět a vlastně dnes stále dopouští. Rádi se proto zúčastníme čehokoli, co protestuje proti komunismu.

My jsme vlastně žádný velký konflikt s mocí neměli, jenže na každém kroku jsme se setkávali se zakazováním a šikanováním, protože velmi vadí /mimo jiné/ mládež, které smýšlí jinak než oficiální svaz mládeže. Zakazovalo se nám vlastně vše; od hudebních koncertů přes shromažďování až po výstavy a semizdatovou tvorbu. Jistě znáte případ Jazzové Sekce. To byl jeden z mnoha zásahů. Prostě tohle všechno nás vedlo k odchodu z domova s naším 3 měsíčním synkem. Byli jsme v beznaději a bez síly udělat něco jiného.

Čekali jsme jeden rok v Rakousku než se nám podařilo odjet do Kanady. Ještě jednou jsem chtěl poděkovat za časopis a dopis.

Hodně štěstí vaši

Mirek+Renata+Dndřej Mokroluský

*

Milí bratři, milé sestry,

přijměte hezký pozdrav z Mnichova a díky za časopis K-231, který mně dochází v pořádku.

Jsem sice stále ještě na sociálu, ale občas se něco najde a tak vám zasílám 50 DM na časopis, který podle mne jako jediný ukazuje pravou podobu komunismu. Čtení je velice zajímavé a utvrzuje mne ve stále větší nenávisti ke komunismu, nositeli zla, lidského neštěstí a potupy člověka v civilizovaném světě. ...

Jiří Malysák

..mně bylo mojí polovinou podáno do ruky Káčko, takže mně hned začala krev obíhat rychleji a to hlavně po přečtení některých článků. Jak lehce se člověk přenesl do minulosti, jak se ve zlomku vteřiny vrátí světelnou rychlostí do téměř čtyřicet let staré minulosti, to je neuvěřitelné. Hned se vidíš u nástupu na šichtu, ať ranní či odpolední a vidíš ty kluky ve fárácích, jak tam stojí jako hříbata před nějakou jízdou. Neříkej, že se ti ten obraz nevybaví právě tak jako mně. A právě to je myslím něco, co my tam v těch našich srdcích máme všichni a ponese si to v sobě až do smrti, i když sem tam si někdo z nás už plete jména a podoby. ...

Slávek Skoták

*

na slezině u příležitosti 80. narozenin Václava Ženíška, dlouholetého a obětavého sokolského pracovníka, jsem ukázal vítězný návrh památníku obětí komunistického teroru v naší vlasti. Gratulujeme k výběru - všem se nám líbí. Využil jsem příležitosti a podařilo se mi sebrat "do klobouku" \$ 165.00 na úhradu schodku - což vám je posílám.

Hodně zdaru do další činnosti - děláte to dobře a těšíme se na shledanou v červenci.

Srdečně zdraví vás

Standa Brym

*

Vážený priateľia z K-231, toto je moj skromný príspevok na postavení Monumentu.

Váš

Martin Kvetko

Kdykoli dostanu nové číslo Káčko nechám všeho, byť bych měl sebevíce jiné práce a vrhnu se na čtení. ... Časopis je číslo od čísla zajímavější. Vím že to dá fušku připravit do každého čísla náměty, které by upoutaly. Řídil jsem takřka čtvrt století České Slovo a tak dovedu vaši ptáci ocenit.

Jožka a Anna Pejscarovi

děkuji vám za zaslání vašeho působivého časopisu, který pomohá nezapomínat. K tomuto dopisu přikládám 10 US dolarů na podporu vaší činnosti a 10 US dolarů jako příspěvek na stavbu Památníku nevinným obětem komunistického režimu.

"Zlomte voz!"

Jan Šinágl

*

Dopis z Československa
.... Poslední zprávy z Prahy jsou neveselé. Všechna západní velvyslanectví jsou obležena už od půlnoci.

I jinak je v Praze stále rušno. Útlak pokračuje i procesů přibývá, podpisové akce nepřestaly. Celý civilizovaný svět vyzývá naše mocné představitelky k dodržování podepsaných smluv. Zatím jsou však hluchí a slepí. Jedeme z kopce, nevíme kdy a kde se vše zastaví a srovná.

Jsem přesvědčena, že všichni myslíte v těchto pohnutých dobách na nás, na celý východní blok Evropy, kde všude vládne neklid, vzrušení a represe. Děkujeme za vše ušlechtilé co pro naši budoucnost děláte. Jsme stále informováni o všech vašich akcích.

Zdravím vás

- Podpis

*

Dopis z Prahy

Z našeho zahraničního rozhlasu vidím, že o všem, co se tu děje, jste dobře informováni. Nikdy bych nevěřil, že naši lidé by byli něčeho podobného schopni. Co se dělo 19.ledna, to se dá ztěžší popsat. To bylo nutno vidět. Po celou dobu jsem byl při tom, ovšem mohl jsem to pozorovat jen z určitého místa. Z padesátých let mají pro to dobrou přípravu!

XY

*

a raduji se z každého vašeho úspěchu a proto vám všem v Káčku přeji hodně zdraví, "bojové odhodlanosti" a trpělivosti v Novém roce.

Pepík Kanda

Dopis z Československa:

.... Váš milý dopis jsem obdržela v naprostém pořádku. Přijměte prosím mé srdečné díky za poslané dolary. Byla jsem nadmíru překvapena a rozrušena, kdože mi to píše. Pak ale následovala opravdová radost. Nastalo velké shánění od našich děvčat, kdo a jak se podílí na tomto ušlechtilém konání. /Bylo mi to částečně vysvětleno./

Ještě jednou vřelá díky vám všem. Pěkné pozdravení a láskyplně obejmutí! V z p o m í n á m !!

Podpis

*

Dopis z Československa:

.... všem vám, kteří vzpomínáte na svoji rodnou vlast a lidi v ní, posílám upřímný pozdrav a vřelý dík za krásný dar. Došel v pořádku a bude mne o Vánocích obšťastňovat. Jednak svou vlastní hodnotou, která v naší dnešní době není zanedbatelná a podruhé tím krásným, hřejivým pocitem sounáležitosti, jež nás pojí i přes hory a moře.

Přijměte proto z mého celého srdce přání všem: Veselé a šťastné Vánoce. Nechť vás náš Pán provází ve vaší nové vlasti svým velkým milosrdenstvím a požehnáním.

Všem vespolek posílá svůj srdečný pozdrav

Podpis.

*

Dopis z Československa:

Jsem vám velice vděčna za zaslání časopisu. Obzvláště nyní v době pro mého manžela velice těžké. Máte veliký podíl na tom, že duševně se udržel a hlavně nyní je přímo fantastický. Moc vás prosím, zasílejte dál a pište. Na jeho duševní síle nyní moc záleží. Tím, že bude cítit že je vám potřebný, bude bojovat. ....

Podpis

*

Výzva! Hledám dr.Karla Rodovského (ročník 1914) či jakoukoli informaci o jeho osudu. Byl odsouzen v monstr-procesu dne 4.března 1950 na 25 let. Informace do redakce K-231.

Jan

25.února je smutným výročním dnem tragického konce dvou mladých, nadějných životů.

25.února 1949 byl popraven jednadvacetiletý Milan Choc Jeho popravou komunistický režim "oslavil" své roční trvání.

O dvacet let později-25.února 1969-osmnáctiletý student Jan Zajíc se stal "Pochodní číslo dvě", aby svou smrtí protestoval proti režimu, který ničí jeho zemi.

Na oba vzpomínáme s láskou a úctou.

.....

Pražský autor
KOLO SE TOČÍ

Ty, náš svatý Václave,
mnoho jsi už viděl!
Dnes však, i kůň pod Tebou
by se za to styděl,
Čech jak mlátil do Čecha
všude, kde se dalo.

Či snad, svatý Václave,
se nám to jen zdálo!
Ne,ne! Divní jsou to ptáci,
tihle rudí gestapáci,
v bílých helmách esenbáci,
a i páni estébáci!

Všechno je to stejná banda!
Kdekdo volá: hanba, hanba!
se psy když se na lid hrnou,
že i vrány hrůzou trnou.

Rytmus hymny právě zněl,
když proud vody z vodních děl
srážel k zemi muže,ženy.
Mnozí prchaj promáčení,
jiní zvedaj pěstě k nebi.

A ti "rudí" jen se šklebí.
Ma-sa-ryk! Však volaj davy.
Na něm - víru v zítřek staví.

Masaryk že dál je straší,
slzným plynem "rudí braši"
rozhánějí shluky lidí.
Dnes i cizina to vidí,
jak hned další proudy vod,
tvoří k všemu doprovod.

Policejti v těsných řadách,
s chrániči i na svých bradách,
postupují k pomníku.
Tam dav lidí před pendreků,
jako příval živé řeky,
hledá cestu k úniku.

To jste Češi?! kdekdo volá!
však jen brutalita holá
svírá masy národa.
Mnozí esenbáci blednou,
na ženu když pendrek zvednou!
To je prý - ta obroda....

Policejní vozy skryly
ty,co esenbáci zbilí,
po zádech i přes hlavy.
Mnohé táhli po ulici,
jako ryby na udici.
V rámci této oslavy....

Až na střechu muzea
letí děsu ozvěna,
že ten vzpomínkový den
v násilí byl utopen.

EPILOG

K ránu i ten svatý Václav
rděl se barvou červánků,
že nemohl s koně dolů
na tu rudou sebranku!

Na vědomí přeborníkům v násilí, teroru a brutalitě
pánům Jakešovi, Štěpánovi a všem ostatním!